

KASS MORGANOVÁ
DANIELLE PAIGEOVÁ

*Tyhle holky
jsou pěkné
čarodějnice!*

VRÁŇY

COO
BOO

Vrány

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kass Morganová, Danielle Paigeová
Vrány – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO

BOO

VRÁNY

KASS MORGANOVÁ
DANIELLE PAIGEOVÁ

VRÁNY

COO

BOO

Pro mou matku Marcii Bloomovou, která mě naučila to nejlepší kouzlo ze všech – vidět krásu všude kolem a nalézat magii na nečekaných místech.

Kass

Pro Andreu, Siennu, Fionu a zbytek mého covenu. A pro mou sestru Shirley Paigeovou, jejíž magie se mnou zůstane navždycky.

Danielle

PROLOG

Čarodějka pohlédla na světlou dívku, která se krčila u země s očima vytřeštěnými strachy. „Nedívej se na mě takhle. Řekla jsem ti, že to nechci udělat,“ pronesla, zatímco kreslila kruh, zapalovala svíčky a kontrolovala bublající obsah kotlíku. Nůž, už nabroušený, se třpytil na oltáři vedle její oběti.

Dívka zasténala a po tvářích jí steklo několik slz. Ústa měla zavázaná, její slova se ale v hlavě čarodějnice ozývala naprosto zřetelně.

Vzpomeň si, kdo jsem. Vzpomeň si, kdo jsi. Vzpomeň si na Vrány.

Čarodějka se zatvrdila. Děvče očividně v omluvném tónu své uchvatitelky vycítilo příležitost. Možnost přesvědčit ji, aby přestala. Naději. Šanci na přežití.

Na to ale bylo pozdě. Magie nekáže. Bere a dává. Tohle byl dar. Cena, kterou bylo třeba zaplatit.

Čarodějka poklekla vedle dívky a naposledy vyzkoušela pevnost jejích pout. Byla utážená, ale ne tak, aby jí přerušila oběh v končetinách. Není přece žádná zrůda.

Dívka znovu začala křičet, její jekot pronikal i roubíkem, který měla nacpaný v ústech.

Čarodějka zatnula zuby. Byla by mnohem raději, kdyby byla dívka v bezvědomí. Ale rituál, který našla, byl velmi konkrétní. Pokud to má fungovat, musí to udělat dokonale. A když ne...

Zavřela oči. O téhle možnosti nechtěla ani uvažovat. Musí to fungovat. Jinak to nejde.

Zvedla nůž a začala se zaříkáváním.

Nakonec ji překvapilo, jak hladce to šlo. Říznutí a záplava rudé a pak nezaměnitelné elektrické praskání magie unikající do vzduchu...

Magie, která teď byla všechna její.

KAPITOLA PRVNÍ

Vivi

„Vivian.“ Daphne Devereauxová stála ve dveřích pokoje své dcery a obličej měla zkroucený přehrávaným utrpením. I v neúprosném horku, jež v Renu panovalo, měla na sobě černý domácí župan se zlatými třásněmi, které sahaly až k podlaze. Tmavé, nezkrotné vlasy měla svázané sametovým šátkem. „Nesmíš odjet. Měla jsem zlou předtuchu.“

Vivi pohlédla na svou matku, potlačila povzdech a dál se balila. Odpoledne odjížděla na Westerly College v Savannah a snažila se nacpat celý svůj život do dvou kufrů a batohu. Naštěstí v tom měla celoživotní praxi. Vždycky, když dostala Daphne Devereauxová jednu ze svých předtuch, zmizely následujícího rána a nezaplacený nájem a nesbalené věci nechaly za sebou. „Je zdravé začít nanovo, cukříku,“ řekla jednou Daphne osmileté Vivi, která ji prosila, aby se vrátily pro jejího plyšového hrocha Philipa. „Nechceme s sebou táhnout všechnu tu negativní energii.“

„Nech mě hádat,“ řekla Vivi a nacpala si do batohu několik knih. I Daphne se stěhovala, tentokrát z Rena do Louisville,

a Vivi nevěřila, že si její matka vezme knihovnu s sebou. „Viděla jsi, že mám před sebou děsivou temnotu.“

„Na... *tom místě* pro tebe není bezpečno.“

Vivi zavřela oči a zhluboka se nadechla, doufala, že ji to uklidní. Máma se za celé měsíce ještě ani jednou nepřinutila vyslovit slovo *vysoká*. „To místo se jmenuje Westerly. Není to prosté slovo.“

Zdaleka ne. Bylo to Viviino záchranné lano. Když získala na Westerly plné stipendium, šokovalo ji to. Myslela si, že je tahle škola úplně mimo její ligu. Vždycky byla dobrá studentka, ale chodila na tři různé střední, z nichž na dvou zahájila studium v půlce školního roku, a na vysvědčení měla skoro stejně áček jako neklasifikovaných předmětů.

Daphne byla ale zarytě proti. „Westerly budeš nenávidět,“ řekla překvapivě přesvědčeně. „Já bych do toho kampusu nevkročila ani za nic.“

Tím to byla pro Vivi hotová věc. Pokud tu školu její matka tolik nenáviděla, bude to pro Vivi dokonalý začátek jejího zbrusu nového života.

Daphne dál stála se zachmuřeným výrazem ve dveřích a Vivi pohlédla na kalendář s Westerly, který si připíchla ke žlutnoucí stěně. Byla to jediná dekorace, se kterou se tentokrát obtěžovala. Ze všech míst, kde během let postupně žily, se jí tenhle byt líbil nejmiň. Byla to dvojpokojová špeluňka se štukovou omítkou nad zastavárnou v Renu a páchlo to v ní cigaretami a zoufalstvím. Stejně jako v celé prašivé Nevadě. Fotky v kalendáři, které zachycovaly školní budovy pokryté břečťanem a duby obrostlé mechem, se pro ni staly symbolem naděje. Připomínaly jí, že na ni čeká něco lepšího, budouc-

nost, kterou si sama pro sebe vytvoří – daleko od matky a jejích zlověstných předtuch.

Vtom si ale Vivi všimla, že má matka v očích slzy, a její frustrace polevila. Trochu. Ačkoli byla Daphne nesmírně talentovanou herečkou – což byla prakticky nutnost, protože její živobytí stálo na tom, že z lidí tahala peníze –, pláč nikdy předstírat nedovedla.

Vivi přestala balit a popošla přes pokoj plný věcí směrem k matce. „To bude v pohodě, mami,“ řekla. „Nebudu pryč dlouho. Než se naděješ, bude Díkůvzdání.“

Matka popotáhla a natáhla k ní bledou paži. Vivi měla pokožku stejně světlou, což znamenalo, že se už po patnácti minutách na pouštním sluníčku spálila. „Podívej, jakou křížovou kartu jsem ti vložila.“

Byla to tarotka. Daphne si vydělávala tím, že zoufalým, nešťastným lidem, kteří ji vyhledali a vyplázli dost peněz, „věštila“ budoucnost. *Jistě, váš líný manžel si určitě co nevidět najde práci; ne, není pravda, že vás váš povalečský otec nesnáší. Ve skutečnosti se vás snaží najít...*

Když byla Vivi malá, nadšeně sledovala, jak její nádherná matka okouzluje zákazníky svou moudrostí a šarmem. Když ale vyrostla, nemohla vystát, že její matka ty chudáky obírá. Nedokázala se dívat, jak lidi využívá, ale nemohla s tím vůbec nic dělat. Daphneiny věštby byly jejich jediný zdroj příjmů, a tím pádem jediný způsob, jak zaplatit nájem za hnusné byty a potraviny ve slevě.

Ale s tím je konec. Vivi konečně našla způsob, jak uniknout. Nový začátek, daleko od matky a její impulzivní povahy. Právě Daphne způsobila, že musely opakovaně vyrvat

kořeny svých životů a začít od píky zase někde jinde, a to všechno jen kvůli jejím „předtuchám“.

„Nech mě hádat,“ řekla Vivi a při pohledu na tarotovou kartu v matčině ruce zvedla obočí. „Smrt?“

Výraz její matky potemněl, a když promluvila, její obvykle melodický hlas byl ledově ostrý a tichý. „Vivi, vím, že tarotu nevěříš, ale pro jednou v životě mě poslouchej.“ Vivi si od ní kartu vzala a otočila ji. Z jejího líce na ni samozřejmě zahlížela kostra s kosou. Místo očí jí v lebce zely jen prázdné důlky a ústa měla roztažená do téměř škodolibého úšklebku. Z jílovité půdy trčely odtržené ruce a nohy, zatímco na krvavě červené obloze v pozadí zapadalo slunce. Vivi se najednou zmocnila podivná závrať, jako by stála na kraji srázu a dívala se dolů do nekonečné nicoty, a ne ve svém pokoji, kde byl výhled jen na neonově žlutý nápis VÝKUP ZLATA na domě naproti.

„Říkala jsem ti to. Na Westerly není bezpečno, obzvlášť ne pro lidi, jako jsi ty,“ šeptla Daphne. „Máš schopnost nahlédnout za závoj reality. Tím se pro síly temnoty stáváš terčem.“

„Za závoj reality?“ opakovala Vivi unaveně. „Myslela jsem, že si tyhle průpovědky odpustíš.“ Během celého jejího dětství se Daphne pokoušela zatáhnout Vivi do světa tarotek, seancí a krystalů tím, že tvrdila, že má Vivi „zvláštní schopnosti“, které je potřeba odblokovat. Dokonce s ní trénovala jednoduché výklady pro klienty, které fascinoval pohled na malou holčičku komunikující s duchy. Vivi si ale nakonec uvědomila pravdu: žádné zvláštní schopnosti neměla. Byla jen dalším pěšákem ve hře své matky.

„Neovlivním to, jakou kartu vytáhnu. Jen hlupák by takové varování ignoroval.“

Zvenčí se ozvalo zatroubení a někdo hlasitě zanađával. Vivi zavřtěla hlavou. „Sama jsi mě přece učila, že Smrt je symbolem změny.“ Vivi se pokusila své matce kartu vrátit, Daphne ale zarytě držela paže podél těla a nehnula se ani o chlup. „Určité to ve skutečnosti znamená právě to. Vysoká je pro mě nový začátek.“

Žádná další nečekaná půlnoční stĕhování naslepo do cizích měst. Žádné opouštĕní domova pokaždě, zrovna když si Vivi začala vytvářet opravdová přátelství. Bĕhem následujících čtyř let bude mít možnost převtĕlit se v normální vysokoškolačku. Najde si přátele, bude mít společenský život, možná začne i s nějakými mimoškolními aktivitami – nebo minimálně zjistí, co by ji bavilo. Stĕhovaly se tolik, že nikdy nedostala šanci být v něčem dobrá. Po třech měsících musela přestat hrát na flĕtnu, v pololetí byla donucená seknout se softballem a se základy francouzštiny to vzdala už tolikrát, že jedině, co uměla spolehlivě říct, bylo: *Bonjour, je m'appelle Vivian. Je suis nouvelle.*

Její matka zavřtěla hlavou. „Smrt byla při výkladu doprovázena desítkou mečů a Vĕží. Zrada a náhlě násilí. Vivian, mám příšerný pocit...“

Vivi to vzdala a zastrčila si kartu do kufru, pak se natáhla a vzala Daphneiny ruce do svých. „Je to pro nás pro obě velká změna. Je v pořádku, že se cítíš trochu rozrušená. Prostě mi pověz, že ti budu chybět, jako by to udělala každá normální máma. Nemusíš z toho hned dělat znamení ze světa duchů.“

Matka jí pevně sevřela dlaně. „Vím, že nemůžu rozhodovat za tebe...“

„Tak se o to ani nesnaž. Prosím.“ Vivi propletla své prsty

s matčinými tak, jak to dělávala, když byla malá. „Nechci strávit poslední den tím, že se budeme hádat.“

Daphne poklesla ramena, jako by si konečně uvědomila, že tuhle bitvu prohrává. „Slib mi, že budeš opatrná. Pamatuj, že věci nejsou vždycky tím, čím se zdají být. Dokonce i dobré věci mohou být nebezpečné.“

„Snažíš se mi tím říct, že jsem ve skutečnosti zlá?“

Matka se na ni ostře zadívala. „Prostě nebuď hloupá, Viv.“

„To rozhodně zvládnou.“ Vivi se usmála tak zářivě, že to Daphne přimělo obrátit oči v sloup.

„Vychovala jsem z tebe egomaničku.“ V tu chvíli se k ní ale matka natáhla a pevně ji objala.

„Dávám to za vinu všem těm tvým řečem o tom, že jsem kouzelná a dokážu cokoli“,“ usmála se Vivi a pustila matku, aby mohla dopnout zip na kufří. „Budu si dávat pozor, slibuju.“

A myslela to vážně. Věděla, že na vysoké se stávají ošklivé věci. Ošklivé věci se dějí všude, ale Daphne si lhala do kapsy, pokud si myslela, že nějaký výklad karet něco znamená. Žádná magie přece neexistuje.

Nebo si to Vivi alespoň myslela.

KAPITOLA DRUHÁ

Scarlett

Ty si své sestry nevybíráš. To magie, řekla Scarlett Winterové její chůva Minnie několik let před tím, než se Scarlett přidala ke Kappa Rho Nu. Teď, když s ní matka vjela tepanou železnou branou do kampusu Westerly College, si ta slova vybavila. Míjely přitom hloučky děvčat. Některá za sebou táhla kufr, vypadala mladě a nervózně, jiná se po kampusu rozhlížela lačným pohledem, jako by se ho chystala dobýt. Někde v tom moři dívek byla nová skupinka budoucích členek Kappy. Nová skupina Vran, jak si sestry říkaly, která – pokud všechno půjde podle plánu a dá-li magie – bude ke Scarlett už za rok vzhlízet jako ke své vůdkyni.

Jakmile projely branou, okamžitě se cítila svobodnější a silnější. Jako by vystoupila ze stínu své rodiny na světlo. Nedávalo to smysl, protože její matka Marjorie a její starší sestra Eugenie byly v domě Kappy všudypřítomné. Jejich tváře na ni shlížely ze skupinových fotografií na zdech. Jejich jména byla na rtech starších dívek ze sesterstva. Zanechaly tu svou stopu dřív než ona. Ale přestože se toho od ní očekávalo

hodně, byla Scarlett odhodlaná všem ukázat, že ta nejlepší Winterová je právě ona. Bude předsedkyní, stejně jako předtím ony, bude ale lepší, chytřejší, silnější a mnohem zapamatovatelnější než její příbuzné. V tom byla krása toho přicházet až po nich: pořád měla šanci je zastínit. Nebo si to alespoň říkala.

„Opravdu sis měla vzít raději ty červené šaty,“ ozvala se Marjorie a ve zpětném zrcátku se na dceru zamračila. „Pro předsedkyni se hodí lépe. Musí z tebe vyzařovat síla, vkus, vůdčí schopnosti...“

Scarlett zachytila v zrcátku vedle matčiny tváře svůj vlastní odraz. Scarlett, Eugenie a Marjorie měly každá jinak hnědý odstín pleti. Každá z nich byla objektivně krásná, Eugenie byla ale dokonalým odrazem své matky, zatímco Scarlett se jim se svým ostrým nosem a daleko od sebe posazenýma očima podobala o něco méně. Když vyrůstala, vždycky matce a Eugenie záviděla, že toho mají tolik společného. A hlavně ty dokonalé nosy.

Scarlett si uhladila své zelené áčkové šaty. „Mami, pochybuju, že Dahlia vybere novou předsedkyni Kappy podle toho, co bude mít první den školy na sobě. A nosit červenou, když se člověk jmenuje Scarlett, je trochu otřepané.“

Marjorie se zatvářila smrtelně vážně. „Hodnotí se úplně všechno, Scarlett.“

„Má pravdu, abys věděla,“ vložila se do toho ze sedadla spolujezdce Eugenie.

„Poslouchej svou sestru. Byla předsedkyní dva roky po sobě,“ pronesla Marjorie pyšně. „A teď budeš v rodinné tradici pokračovat ty.“

Eugenie se ušklíbala. „Pokud se ovšem nespokojíš se sezením na střídačce.“

„Jistě že ne. Jsem přece Winterová, ne?“ Scarlett se narovnála a zlobně se na sestru zahleděla. Netušila, proč Eugenie trvala na tom, že pojede na Westerly s nimi. Pořád vykládala o tom, kolik práce má jakožto nová koncipientka v matčině advokátní kanceláři. Na druhou stranu si ale Eugenie nikdy nenechala ujít příležitost Scarlett usadit. To samozřejmě zahrnovalo i to, že během Scarlettina prvního školního dne v novém roce si zamluvila přední sedadlo, zatímco Scarlett se musela spokojit se sezením vzadu.

Matka krátce přikývla. „Na to nezapomínej, zlatíčko.“

Posunula se tak, aby na Scarlett viděla, a ona zachytila závan jejího parfému, jemně jasmínové vůně, která jí připomínala chvíle, kdy se její matka po dlouhém dni v práci vplížila do jejího pokoje, aby jí dala pusku na čelo. Scarlett vždycky předstírala, že spí, protože se matka tolik snažila ji neprobudit. Jí by ale nevadilo, kdyby ji vzbudila. Připomínalo jí to, jak moc na ní matce záleží, což Scarlett během dne ne vždycky pociťovala.

A nejvíc ze všeho Marjorii záleželo na tom, aby obě dcery kráčely v jejích šlépějích a staly se předsedkyněmi Kappy. Scarlett od malička slychala, že *předsedkyně Kappy nemůže být jen něčím, Scarlett. Musí být vším. Chytrá, stylová, laskavá. Musí to být dívka, která v ostatních vzbuzuje stejnou měrou závist i respekt. Dívka, která staví na první místo své sestry a má dost sil na to, aby změnila svět.*

Kam až Scarlettina paměť sahala, věděla, že je čarodějka a že Kappa je její osud. Dostat se do sesterstva byla nezbytnost

a stát se vlastním přičiněním předsedkyní naprosto základní předpoklad. A právě proto Minnie, která dřív dělala chůvu Marjorie, strávila drahnou část svých nejlepších let tím, že Scarlett cvičila v kouzlech stejně jako předtím její sestru a matku.

Každá čarodějka se rodí s jiným druhem magie. Mohou to být poháry, znamení vody; pentakly, znamení země; meče, znamení vzduchu; nebo hole, znamení ohně. Každé znamení odpovídalo jedné barvě tarotových karet, což Scarlett vždycky fascinovalo. Odpůrci magie tarotky odsuzovali jako nástroj šarlatánů a podvodníků, neměli ale ani tušení, jak blízko k pravdě karty mají.

Scarlett byla ve znamení pohárů, což znamenalo, že nejlépe uměla zacházet s živlem vody. Naučila se od Minnie, že pokud má v ruce kartu se správným symbolem a vyřkne ta pravá slova, dokáže sesílat kouzla, která ze světa dělají větší a zářivější místo.

Samotná Minnie mezi Vrány nepatřila: v její rodině se tradovalo vlastní čarodějnictví, které se předávalo z generace na generaci. Winterovy ale znala celý život a lépe než kdokoli jiný chápala, jaký tlak rodina na Scarlett vyvíjí. Právě Minnie v ni vždycky věřila a konejšila ji, kdykoli Scarlett pocítila matčino zklamání nebo Eugeniino opovržení. To Minnie Scarlett říkala, že by se mohla stát tou nejmocnější čarodějnící na světě, pokud bude věřit sama v sebe a důvěřovat magii.

Když Minnie loni na jaře umřela stářím, Scarlett plakala tak usedavě, až kolem ní začalo pršet. Kdykoli na Minnie pomyslela, cítila v srdci obrovskou prázdnotu, věděla ale, že si chůva víc než cokoli na světě přála, aby byla Scarlett šťastná,

a proto byla odhodlaná dokázat své rodině i všem Vránám, že je dost silná na to, aby byla předsedkyní sesterstva.

Selhání nepřicházelo v úvahu.

Marjorie přibrzdila před domem Kappy a Scarlett se na okamžik zastavilo srdce. Dům sesterstva vypadal nádherně. Byla to stavba ve francouzském stylu v barvě holubičí šedi s balkonky z tepaného železa ve všech patrech a terasou s francouzským oknem, kde si sestry občas cvičily sesílání kouzel. Domem proudily dívky, nosily kufry a lampy a objímaly se po létě stráveném v odloučení. Byla tam Hazel Kimová, druhačka a hvězda školního atletického týmu, Juliet Simmsová, geniální chemička a alchymistka z posledního ročníku, a Mei Okadaová, děvče, které jako Scarlett chodilo do třetího ročníku a svůj vzhled dokázalo měnit stejně snadno jako outfity.

Marjorie vypnula motor a sledovala scénu před sebou jako velící důstojník, který si prohlíží bitevní pole. „Kde je Mason? Chtěla jsem, aby mi povyprávěl o svých cestách.“

„Přijede nejdřív zítra,“ řekla Scarlett a pokoušela se skrýt svůj euforický úsměv.

Neviděla Masona skoro dva měsíce, což bylo nejdéle za celou dobu od chvíle, kdy spolu před dvěma lety začali chodit. Mason se spontánně rozhodl procestovat Evropu poté, co se v Itálii zúčastnil svatby svého kamaráda. Vykašlal se na stáž v advokátní kanceláři svého otce a taky na všechny plány, které pro ně Scarlett vymyslela. Zatímco pracovala ve firmě své matky, dřela se nad dopisy klientům a sestavovala společenský kalendář Vran spolu s dívkami ze sesterstva, čekala na jeho krátké občasně zprávy a fotky, kterými ji zpravoval o svých

cestách. *Zrovna jsem si zaplavval v jezeře Como – kéž bys tu byla taky. Měla bys vidět vodu v Capri – zajedeme si sem, až odmaturuješ.* To, že utíkal před rodinnými povinnostmi a nechával ji celé léto čekat, mu nebylo podobné. Scarlett obvykle nečekala na nikoho a na nic, ale Mason za to stál.

„Vezmi ho k nám domů, jakmile budete mít čas,“ urgovala ji Marjorie vřelým hlasem. Eugenie se na sedadle zavrtila a začala zuřivě scrollovat pracovními e-maily.

Scarlett skryla samolibý úsměv. Mason byl to jediné, v čem Eugenie porážela. Mason byl *doplňk*. Tímhle slovem její sestry popisovaly ty, kdo byli hodni Vran. A aby se jím člověk mohl stát, musel splňovat nesmírně vysoké požadavky. Zvládli to jen ti nejlepší a Mason byl jedním z nich. Nejen, že měl ten správný původ – byl synem druhého nej přednějšího advokáta v Georgii (samozřejmě až po Marjorie) a předsedou jejich bratrského spolku –, ale měl před sebou i zářnou budoucnost. Byl nejlepší ve svém ročníku, sportovec a nesku tečně sexy. A navíc patřil jenom jí. To, že ho její matka naprosto zbožňovala, byla už jen třešnička na dortu.

„Díky za svezení, mami,“ řekla Scarlett s jednou rukou na dveřích auta.

„Ještě tohle,“ zastavila ji matka, jako by si náhle na něco vzpomněla. Otočila se a podala jí dozadu dárkově zabalenou krabičku.

Když si ji Scarlett přebírala, celá se rozzářila. Nevzpomínala si, že by máma někdy dala Eugenie dárek k návratu do školy, a musela se hodně ovládat, aby při otevírání krabičky nerozcupovala balicí papír na kusy.

Byl to balíček nádherně namalovaných tarotek. Z rubu

každé karty na ni pomrkávala žena s vševědoucím úsměvem oblečená v šatech z pírek.

„Ty patříš tobě?“ zeptala se Scarlett a uvažovala, jestli jsou to karty, které máma a Eugenie používaly, když byly předsedkyněmi, jestli jsou samy součástí rodinné tradice.

„Jsou zbrusu nové. Objednala jsem je u mocné čarodějky pohárů, která zastává velmi významnou pozici v senátu. Sama je namalovala,“ pochlubila se.

Scarlett se sevřela hrud' zklamáním. Význačné politiky sice zbožňovala, ale jak jí matka mohla dát ty karty právě teď? „Jsou nádherné, mami, ale já už přece karty mám. Ty od Minnie.“ Scarlett nedokázala pochopit, že toho o ní vlastní matka ví tak málo. Balíček od chůvy by nikdy za nový nevyměnila.

„Nový rok, nový začátek,“ prohlásila matka. „Vím, že pro tebe Minnie znamenala hodně, a pro mě vlastně taky. Poznám ale, že pořád truchlíš, a ona by si nepřála, aby sis s sebou ten smutek nesla i do dalšího roku. To, že jsi členka Vran a že se staneš předsedkyní, zase znamenalo hodně pro ni.“

To pro tebe to hodně znamená. Scarlett si zastrčila karty do kapsy, nahnula se dopředu a políbila mámu na tvář. „Samozřejmě, mami. Děkuju,“ zamumlala, ačkoli ty karty nehodlala nikdy použít.

Dala z povinnosti pusu i Eugonii a ještě jednu mámě, pak vystoupila a vytáhla ze zavazadlového prostoru dva kufry, které předem očarovala, aby byly lehké jako pírkó. Mávala, dokud jí auto nezmizelo z dohledu. Ve chvíli, kdy pozadu vkročila na chodník, vrazila do někoho svalnatého. „Hej! Dávej bacha!“ štěkla dopáleně.

Za ní se ozval popuzený hlas. „To ty jsi vrazila do mě!“

Scarlett se otočila a uviděla Jacksona Cartera, který s ní loni chodil na filozofii. Měl na sobě sportovní tepláky, na uších sluchátka a byl trochu zadýchaný. Na jeho tmavě hnědé pokožce se třpytily kapičky potu a mokré tričko se mu lepilo na svalnatý hrudník. Zamračil se. „Ale asi by mě to nemělo překvapovat. Vy Kappy se chováte, jako by vám to tu patřilo.“

„Protože nám to tady skutečně patří,“ opáčila bez okolků Scarlett. Tohle byl jejich první rozhovor, který se netýkal mrtvých filozofů, a to, že ho rovnou začal urážkou, bylo podle ní dost neslušné. „Stojíš před naším domem.“

Jackson nebyl ze Savannah. Ani zdaleka ne. Hned to poznala podle jeho neslušného chování a nedostatku úcty. O tom, že mu chyběl jižanský přízvuk, ani nemluvě. Jeho souhlásky zarytě seděly na svém místě na rozdíl od těch jejích, které schválně protahovala. Gentleman by jí nabídl, že jí vezme kufr. A hlavně – gentleman by jí rozhodně nevyndal za to, že stojí na svém vlastním chodníku.

Jackson se k ní naklonil. „Jak to s vámi Kappami vlastně je? Přijdete o duši postupně, nebo je to ráz naráz, jako když se strhne náplast?“

Naježila se. Věděla, co si o ní myslí, a taky dobře věděla proč. Existovalo milion filmů, které vykreslovaly dívky ze sesterstev jako nezajímavé, elitářské čarodějnice – a s kouzly tohle označení nemělo nic společného. A bohužel existovalo i spousta opravdových videí a historek, které tenhle obraz podporovaly. Scarlett sebou cukla, když si vzpomněla na relativně nové virální video z YouTube. Byla v něm dívka, která svým sestrám napsala otevřený dopis o tom, co všechno na nich nesnáší. Scarlett si ale byla jistá, že za každým takovým

příšerným příběhem je tucet dalších, které vypráví o dívkách, které byly v sesterstvu ze správného důvodu: kvůli sesterství. A Kappa nabízela víc než jen to: dům skýtal ochranu a představoval bezpečné místo, kde se coven mohl učit a praktikovat magii. Ne že by tedy zrovna tohle mohla Jacksonovi vysvětlit.

„Naráz,“ odvětila. „Copak to z té morální výše, z níž shlížíš na nás ubohé, nemravné holky ze sesterstva, není vidět?“

„Aspoň na něčem se shodneme,“ prohlásil Jackson a založil si ruce na prsou. Z hnědých očí mu šlehal blesky.

„Pokud s námi máš takový problém,“ řekla dopáleně Scarlett, „možná by sis měl trasu na běhání vybírat obezřetněji.“

„To má být výhrůžka?“ Zvedl jedno obočí a prohlížel si ji s nově objeveným zájmem. „Protože podle toho, co se říká...“

Zničehonic se zatvářil zmateně, jeho pohled se vyprázdnil a zadíval se na místo kousíček nad ní. Jako by Scarlett v tu ránu z jeho světa úplně zmizela. Rychle trhl hlavou na jednu stranu a bez dalšího slova odklusal pryč.

Scarlett se otočila k domu Kappy. Po chodníčku k ní kráčely Dahlia Everlyová, předsedkyně Kappy, a Tiffany Beckettová, Scarlettina nejlepší kamarádka. Byly do sebe zavěšené, Dahliiny blondaté vlasy sčesané do ohonu byly jen o odstín tmavší než Tiffanyiny platinové. Dahlia na Scarlett mrkla, aby nebylo pochyb o tom, kdo chlapce očaroval.

„Díky moc.“ Scarlett položila kufr a střelila posledním zlobným pohledem po vzdalujícím se Jacksonovi. Neměla ponětí, co má ten týpek za problém a proč Kappy tak nenávidí. Nejspíš mu některá z jejích sester loni dala košem. Někteří kluci jsou fakt neskutečně křehcí a malicherní.

„Nač všechno to drama? Vypadalo to, že se na něj užuž chystáš použít nějakou lahůdku z kouzel třetí kategorie,“ řekla Dahlia.

„To tak. Někdo jako on mi rozhodně nestojí za to, abych se nechala promáčet na kost.“

„Proč ses s ním vlastně vůbec bavila?“ Dahlia nakrčila nos. Dokonale splňovala veškeré předpoklady pánovitého chování předsedkyně sesterstva: nikdo, kdo nebyl součástí řeckého systému, jí nestál ani za pohled.

„Nebavila. Narazil do mě. Doslova.“

Tiffany se jen uchechtla a natáhla k ní ruce.

Scarlett padla kamarádce do náručí a pevně ji stiskla, dávala si při tom ale pozor, aby Tiff nepomačkala hedvábnou blůzu, kterou měla na sobě. „Chyběla jsi mi.“

„Ty mně taky.“ Tiffany se naklonila, aby jí dala pusku na tvář. Její rudá rtěnka na kůži nezanechala otisk. Členkám Vran se make-up nikdy nerozmazával.

„Jak je na tom tvoje máma?“ optala se Scarlett.

Tiffany se na chvíli zachmuřila a Dahlia se nervózně ošila. „Zkoušíme novou léčbu. Brzy budeme vědět víc.“

Scarlett Tiffany ještě jednou objala. Její přítelkyně strávila léto v Charlestonu se svou matkou, která bojovala s rakovinou. Loni Tiffany požádala Dahliu, aby všechny členky Vran pro její matku provedly společné léčivé kouzlo: každá z dívek měla vlastní magické schopnosti, dohromady byly ale silnější než kterákoli samostatná čarodějka. Dahlia jakožto předsedkyně rozhodovala, která kouzla skupina provede, což si neskrývaně užívala. Pocházela z vyšší třídy v Houstonu a milovala, když mohla ostatním rozkazovat a být tou, k níž všechny

ostatní sestry vzhlíží. Její sebejistota z ní dělala skvělou předsedkyni, Scarlett ale někdy měla pocit, že její autorita a odkaz jsou pro ni důležitější než potřeby ostatních dívek v domě. A podle Dahlii byla historie Kappy opředená příběhy o nezdařených léčivých rituálech takového rozsahu. „Některé věci zkrátka nejsou v naší moci,“ řekla tenkrát.

Tiffany Dahlii neodpustila, že její žádost odmítla, protože se domnívala, že předsedkyni sesterstva leží na srdci spíš dojem, který by takové kouzlo vyvolalo, a jeho možná rizika než zdraví Tiffanyiny matky. Scarlett, která tehdy v obvykle nebojácných modrých očích své nejlepší kamarádky poprvé zahlédla strach, také nebyla s rozhodnutím předsedkyně spokojená a zeptala se na něj Minnie. Tehdy ještě netušila, že i Minnie je na pokraji smrti.

„Kdyby existovala léčba na umírání, nebyly bychom čarodějky – byly bychom nesmrtelné... Kouzla, která se dokážou dotknout smrti, žádají stejně velkou protiváhu,“ varovala ji s posmutnělým úsměvem.

Tiffany se ze Scarlettina objetí vyprostila se zářivým úsměvem. Scarlett bylo jasné, že je jen hraný. Tiffany rychle zamrkala, aby z očí vyhnala slzy. Scarlett věděla, že k nim nikdy nemá daleko, i když její kamarádka byla ve znamení mečů, a ne pohárů.

„Jak jdou přípravy na náborový týden?“ Scarlett rychle změnila téma a podívala se směrem k domu, aby Tiffany dál netrápila.

„Hazel a Jess zrovna zdobí dům,“ odušila Tiffany. Očividně byla ráda, že už není středem pozornosti.

Scarlett přikývla. Podle tradice se měly o výzdobu domu před nábořem starat právě druhačky. Letos měly být dekorace

ve stylu ilegálního retro baru a Scarlett už se nemohla dočkat, co její sestry vymyslely.

„Přivezla jsi prskavky?“ vyzvídala Dahlia.

„Mám je tady,“ kývla Scarlett a poklepala na jeden ze svých kufrů. „Včera v noci jsem je očarovala.“

Minnie vždycky říkala, že magie si vybírá, a měla pravdu. Víceméně. Všechny dívky v sobě mají magii, ať už o tom vědí, nebo ne. Záleželo na její síle. V některých byla magie jen tičným, téměř nepostřehnutelným šepotem, zatímco jiné dokázaly přivolat vítr o síle tornáda. Prskavky, které Kappy rozdávaly během náborového večírku, ukazovaly, kdo má dostatečnou moc na to, aby se stal členkou Vran. Nebylo to ale jen o schopnostech. Členky sesterstva musely být příkladné. Šlo o osobnost, rodokmen, inteligenci a sofistikovanost. A především o to být dobrou sestrou.

„Nemůžu se dočkat, až se seznámíme s našimi nejnovějšími kandidátkami,“ prohlásila Tiffany s úsměvem a zamnula si ruce.

„Samozřejmě se spokojíme jen s těmi nejlepšími,“ přitakala Scarlett. Najít mezi nováčky na Westerly mocné čarodějky bylo jako hledat diamanty v moři zirkonů. Až se stane předsedkyní, nechce mít pod sebou neukázněnou hordu druhaček.

„Jistě,“ souhlasila Dahlia a její dokonalé rysy zbrázdily ustarané vrásky. „Musíme Kappu chránit. To poslední, co bychom chtěly, je další Harper.“

Scarlett se sevřel žaludek a dávala si dobrý pozor, aby se zcela vyhnula Tiffanyinu pohledu. *Další Harper*. Mezi Scarlett a Tiffany se odehrálo něco temného a nevysloveného. Něco, na co se Scarlett neodvážila ani pomyslet. Něco, co by mohlo zničit všechno to, co si tak pracně vydobyla.

KAPITOLA TŘETÍ

Vivi

Vivi si poupravila popruh batohu a bolestně se ušklíbla, když se jí ostrý roh jedné z knih v zavazadle zaryl do páteře. Jakmile prošla tepanou železnou branou, pustila větší kufr a protáhla si prsty, v nichž měla křeč. Zastávka autobusu byla sice od Westerly jen asi kilometr, ale odnést své nabitě tašky odtamtud až sem jí zabralo skoro hodinu. Ruce měla pěkně otlacené. Zhluboka se nadechla překvapivě voňavého vzduchu a pocítila záchvěv vzrušení, které únavu rychle přebilo. Dokázala to. Po osmnácti vyčerpávajících hodinách – sakra, vlastně po osmnácti vyčerpávajících letech – je konečně sama, může se svobodně rozhodovat a začít doopravdy žít.

Zastavila se, aby se podívala na mapku v telefonu, a pak zvedla oči k travnatému nádvoří před sebou. Kus před ní se tyčila břechtanem porostlá budova. Z oken ve druhém poschodí visel transparent s nápisem VÍTEJTE, NOVÍ STUDENTTI. *Už jsem skoro tam*, řekla si v duchu, zatímco se táhla kupředu a snažila se nevnímat bolest v ramenou. Když jí ale pohled ulpěl na davu studentů a rodičů, trochu se jí sevřel

žaludek. Rozhodně se nedalo říct, že by s novými situacemi neměla své zkušenosti. Vivi si – vzhledem k tomu, že chodila na šest různých základek a tři střední – zvykla na to, že je většinou „ta nová“.

Teď bylo ale všechno jinak. Stráví na Westerly celé čtyři roky, což je déle než na jakémkoli jiném místě. Nebude automaticky ta divná nová holka. Může být, kýmkoli bude chtít.

Jenom si musí rozmyslet, kým by vlastně být chtěla.

Vivi se i s kufry dotáhla k rozkládacímu stolu, kde dobrovolníci rozdávali balíčky pro nováčky. „Vítej!“ zašvitořila běloška s dlouhými, rovnými zrzavými vlasy, když se Vivi přiblížila. „Jak se jmenuješ příjmením?“

„Devereauxová,“ řekla Vivi, zatímco si prohlížela její nazehlenou růžovou blůzku a mistrně nanesenou oční linku. Většinou jí taková elegance připadala jako vzácný talent, který sice budí obdiv, není ale nutně záviděníhodný. Třeba jako když se někdo umí špičkou jazyka dotknout vlastního nosu nebo chodit po rukou. Rychlý pohled na zbytek osazenstva nádvoří jí ale odhalil, že taková míra péče o vzhled tu je nejspíš normou. Vivi v životě neviděla tolik rukou s upravenými nehty a košil v pastelových barvách a poprvé ji napadlo, jestli její matka neměla pravdu. Možná tohle vážně nebyla pro Vivi ta správná škola.

„Devereauxová,“ opakovala zrzka a hledala jméno ve sto-hu papírů před sebou. „Tak to je kolej Simmons Hall, pokoj tři sta pět. Simmons je támhleta budova. Tady máš svou složku a... průkazku. Funguje i jako klíč, takže ji zkus neztratit.“

„Dík.“ Vivi se natáhla po složce, dívka ji ale nepustila. Najednou celá ztuhla, dívala se kamsi za Vivi.

Když se Vivi rozhlédla, všimla si, že stejným směrem se dívají i všichni ostatní. Připadalo jí, jako by se atmosféra na nádvoří trochu proměnila. Zdála se nabitá elektřinou, jako před bouřkou.

Vivi se otočila tam, kam směřovaly pohledy všech ostatních. Po sametovém zeleném trávniku přímo uprostřed nádvoří přecházely tři dívky. I z dálky bylo jasné, že to nejsou prvačky. Částečně to bylo jejich oblečením: černoška uprostřed na sobě měla mátově zelené letní šaty se zvonovou sukni, která jí povlávala kolem dlouhých nohou, díky nimž připomínala baletku, a její kamarádky, obě se světlou pleť a blondáté, měly na sobě skoro totožné tvídové sukně a takové ty krémové hedvábné halenky, které Vivi až do teď vidala jenom na bohatých dámách v televizi. Dívky by ale upoutávaly pozornost, i kdyby byly oblečené třeba ve starých teplácích. Pohybovaly se s nonšalantní sebejistotou, jako by si byly jisté, že mají svaté právo chodit tak rychle, jak uznají za vhodné. Jako by se ani za mák nebály zabírat ve vesmíru své místo. Pro někoho jako Vivi, kdo se celý život snažil zapadnout, bylo přímo omamné vidět někoho, komu ani trochu nevadí vynikat.

Sledovala, jak se trojice blíží k budově z červených cihel, před kterou stál shluk studentů čekajících na to, až se dostanou dovnitř. Jakmile k nim dívky dorazily, dav se rozestoupil: všichni bez protestů uhnuli, aby je nechali projít.

„To jsou Kappy,“ vysvětlila jí zrzka, když si všimla nevy-slovené otázky ve Viviině pohledu. „To je jeden ze zdejších univerzitních spolků. Říká se jim Vrány. Vlastně ani nevím proč. Asi že jsou to takové záhadné tajnůstkářky.“

„Pardon,“ vyhrkla Vivi a začervenala se, protože ji zrzka přistihla, jak na dívky zírá.

„To je v pohodě. Takhle působí na každého. Jestli je chceš vidět v akci, běž se dneska podívat na jejich náborový večírek. Budou ve formě, hledají nové členy.“ Pokrčila rameny a snažila se tvářit nenuceně, i když v očích měla zřetelnou touhu. „Měla by ses tam zajít mrknout, i kdyby sis měla jen prohlédnout dům sesterstva. Je to jediný den v roce, kdy dovnitř pouští i lidi, kteří nejsou členy Kappy. Ten barák je neuvěřitelný.“

„Uvidím, možná,“ opáčila Vivi a v duchu se radovala, že působí dojmem někoho, kdo by mohl ‚omrknout‘ party. Ani na jedné z jejích tří středních ji na večírek nikdo nikdy nepozval. Nebyla si tak docela jistá, jestli je zrovna náborový večírek Kappy to pravé na zahřátí, ale kdo ví? Možná se vysokoškolačka Vivi postaví výzvě čelem.

„Fajn. Vítej na Westerly!“

Vivi se zhluboka nadechla a sebrala síly na výstup po třech kamenných schodech. Pak se vydala otevřenými dřevěnými dveřmi dovnitř budovy. Začala stoupat po úzkém schodišti a kufry táhla nešikovně za sebou. Doufala, že se jí podaří dostat do druhého patra bez přestávky, po pár krocích jí ale ruce vypověděly službu.

„Sakra,“ zamumlala tiše, když jí kufry sjely po schodech dolů a s dvojitým zaduněním přistály na zemi.

„Nepotřebuješ pomoc?“

Vivi se otočila a uviděla bělocha s tmavými vlnitými vlasy. Stál u paty schodiště a s pobaveným úsměvem ji sledoval.

Chtěla mu říct, že to má pod kontrolou, pak si ale uvědomila, jak směšně by to znělo vzhledem k tomu, že se kluk

dívá na její kufrы ležící pod schody. „Kdyby ti to nevadilo. Děkuju.“

„Nevadilo. A i kdyby, stejně bych to udělal.“ Měl lehký jižanský přízvuk, trochu protahoval jednotlivé slabiky. Zvedl oba kufrы naráz a vydal se po schodech nahoru kolem Vivi.

„Koukám, že to, co se říká o jižanském gentlemanství, je pravda,“ řekla Vivi a okamžitě trapné průpovídky zalitovala.

„Tady nejde o gentlemanství,“ opáčil chlapec trochu zadýchaně. „Je to otázka veřejné bezpečnosti. Mohla jsi tam dole někoho zabít.“

Vivi zrudla jako rak. „Počkej, dej mi jeden,“ řekla a pospíšila si za ním.

Došli do druhého patra, kluk ale kufrы nepoložil. „Ani nápad,“ prohlásil vesele. „Moje láska ke kavalírství a veřejné bezpečnosti mi fyzicky znemožňují ty kufrы pustit, dokud nepomine bezprostřední nebezpečí. Kde bydlíš?“

„Na tři sta pětce. Ale fakt to nemusíš dělat. Dál už to zvládnou sama.“

„Tak na to ani nemysli,“ zavolal na ni. Vivi za ním kráčela a bila se v ní provinilost s nadšením. Žádný kluk jí ještě nikdy nepomohl nic odnést.

Když vystoupali do třetího patra, zahrnul doprava a se záupněním postavil kufrы před dveře. „A hotovo. Pokoj tři sta pět.“

„Děkuju,“ řekla Vivi a cítila se čím dál nemožněji. Má se ho zeptat, jak se jmenuje? Nebo co studuje? Jak si normální lidé dělají kamarády?

„Bylo mi potěšením.“ Zaculil se a Vivi se na okamžik nedokázala soustředit na nic jiného než na dolíček, který se objevil v jeho levé tváři. Než ale zvládla něco říct, otočil se

a vyrazil zpátky dolů. „Zkus nikoho nezabít!“ zavolal na ni přes rameno a pak zmizel za zatačkou schodiště.

„To nemůžu zaručit.“ Snažila se znít hravě a sexy, ale bylo to k ničemu. Už byl pryč.

Vivi otevřela dveře pokoje a psychicky se připravila na setkání se spolubydlicí, uvnitř ale nikdo nebyl. Čekaly tu jen dvě dlouhé postele, dva otlučené dřevěné stoly a velké zrcadlo připevněné na skříni. Na poměry pokojů na koleji to tu bylo hezké: místnost byla prostorná, světlá a vzdušná. Naprostý opak kamrlíku plného harampádí v Renu.

Položila jeden z kufrů na postel a otevřela ho, zatímco přemýšlela, kdy asi dorazí její spolubydlicí a jaký je postup při rozdělování si stran pokoje. Než si z kufru stihla cokoli vybalit, otevřelo se okno a dovnitř pronikl závan teplého, voňavého vzduchu zvenčí, který způsobil, že se papíry ze složky pro nováčky rozletěly všude kolem. Vivi si byla jistá, že když vešla do pokoje, bylo okno zajištěné západkou.

S povzdechem papíry posbírala a připomněla si, že mezi vzduchem venku a uvnitř panuje zásadní teplotní rozdíl, který mohl vytvořit dostatečně velký tlak na to, aby se okno otevřelo. Tohle byl jeden z mnoha fenoménů, které se Vivi naučila z paměti, aby si dokázala vysvětlit podivnosti, které se kolem ní neustále děly.

V tu chvíli si všimla tarotové karty, ležící na její nepovlečené matraci, skoro jako by ji tam někdo naaranžoval.

Byla to Smrt, karta, kterou jí dala matka.

Kostlivec se na ni díval se značně škodolibým úsměvem a Vivi se na okamžik zdálo, jako by mu oči zaplály rudě. Zachvěla se, i když věděla, že ji určitě šálí zrak. *Říkala jsem ti to.*

Na Westerly není bezpečno, obzvlášť ne pro lidi, jako jsi ty, šeptal Vivi do ucha Daphnein hlas.

Někde dole bouchly dveře a oknem k ní dolehl smích z nádvoří. Vivi zavrtěla hlavou a pokusila se dát se dohromady. Byla přece tady, první den byla svobodná, mimo dosah své matky, a už hledala znamení vesmíru. Daphne by na ni byla fakt hrdá.

Odmítavě si odfrkla, zastrčila kartu Smrti do šuplíku ve stole a zabouchla ho. Nepotřebovala znamení. Nepotřebovala magii. Nepotřebovala hlas své matky v uších. Chtěla prostě jen normální život.

Který zahájí náborovým večírkem.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Scarlett

Dům Kappy se dokonale proměnil. Moderní kovově šedé tapety vybledly do světle růžové, která stěny zdobila kdysi, a z nízké sametové pohovky se stala pozlacená lenoška. Prostor byl téměř k nepoznání. Jen hudba, která hrála z bezdrátového repráčku, prozrazovala, že se pořád nachází ve dvacátém prvním století. Náborový večírek měl začít za dvě hodiny a všechny sestry měly plné ruce práce: druhačky se staraly o výzdobu, třeťačky o jídlo a pití a čtvrtáčky pobíhaly kolem a zajišťovaly, aby všechny stopy magie bezpečně zmizely z dohledu.

Když Scarlett s Tiffany vysvětlily cateringovému týmu, co má dělat, šly se nahoru převléknout. Tiffanyin pokoj byl o dvoje dveře dál od Scarlettina, a když procházela kolem, nakoukla dovnitř.

„Bože, nemůžu uvěřit, že ho pořád máš,“ usmála se Tiffany, vešla dovnitř a zvedla ze Scarlettina prádelníku ošuntělého třínohého slona.

Scarlett se uchechtla. „Nejspíš bych ho měla před večírkem někam uklidit.“

„První dojem je nejdůležitější,“ souhlasila Tiffany.

Scarlett se s Tiffany poznala na jejich náborovém večírku před dvěma lety. Přestože byla zrozena a vychována k tomu, aby se do Kappy dostala, měla stejně strach – strach, že ji nevyberou, a strach, že zklame svou rodinu. Pak k ní ale přistoupila Tiffany, ukázala na Dahliin dokonalý nos a šeptla: „Vsadím celý svůj svěřenecký fond na to, že si ten nos přečarovala.“ Scarlett se nezasmála, ale chtěla. Najednou se jí vedoucí členského výboru nezdála tak působivá a nervozita byla rázem ta tam. Ukázalo se, že Tiffany žádný svěřenecký fond nemá, zato magie, spontánnosti a neuctivosti měla na rozdávání. Scarlett netušila, jak moc ty poslední dvě vlastnosti potřebuje, dokud nepotkala Tiffany.

V tom roce byl tématem večírku černobílý bál a dívky ve svých róbách dlouhých až na zem protančily celou noc, aniž by se staraly o to, že si spodní lem šatů ušpiní. Druhý den ráno vzala Scarlett Tiffany do města do svého oblíbeného obchůdku se starožitnostmi, který turisté a ostatní čarodějky zatím neobjevily. Procházely se uličkami plnými zaprášeného nábytku a lampiček, drobných figurek a starých, výpravně ilustrovaných knih. Tiffany se zastavila v jedné uličce v dětském oddělení. Měla radost jako malá holčička. „Plyšáci a panenky jsou nejlepší – tolik čisté energie. Tolik čisté lásky,“ jákala.

Scarlett zvedla slona, kterému chyběla jedna noha. „No, nevím, jestli zrovna lásky,“ uchechtla se a Tiffany se k ní přidala. Scarlett ale věděla, na co Tiffany naráží.

„Díky, žes mi ukázala svoje místo,“ řekla Tiffany tiše a sevěřela v náručí dalšího plyšáka, oblíbeného Elma.

Domů vyrazily s tuctem předmětů vhodných ke kouzlení – a od té doby se staly nerozlučnými kamarádkami. Tiffany byla taková sestra, jakou si Scarlett vždycky přála mít. Dobře se navzájem doplňovaly. Scarlett ctěla zákonitosti magie, zatímco Tiffany si se svým darem ráda tu a tam užila trochu zábavy. Heslo Kappy znělo v překladu: „Sesterství. Vůdcovství. Věrnost. Filantropie,“ což si Scarlett vždycky vykládala tak, že jsou členky sesterstva předurčeny k tomu, aby vládly a zachraňovaly svět. Tiffany ale nevnímala ostatní čarodějky jen jako superhrdinky. „Když nemůžeš magii používat k tomu, aby se fronta ve Starbucksu posouvala rychleji, k čemu ti potom je?“ říkala vždycky. Scarlett její postoj částečně chápala: proč by měl člověk pomáhat světu, když by nemohl tu a tam pomoci i sám sobě?

Tiffany vždycky zajiskřilo v očích, když dostala jeden ze svých geniálních nápadů, jak využít magii k nápravě drobných každodenních nespravedlností: třeba když se klukovi z bratrstva záračně rozlilo pití ve chvíli, kdy na některou ze sester zíral trochu moc dlouho, nebo když nechala sexistického profesora, který dával áčka jenom klukům, vypít sérum pravdy. Byla chytrá, vtípná a tak akorát rošťácká. Dokázala Scarlett přimět, aby přestala přemýšlet, a připomínala jí, že být čarodějkou není jen povinnost, ale taky zábava. Když byly spolu, Scarlett se obvykle cítila uvolněně a těšila se na to, co zase vyvedou.

Jejich vztah se dal vysvětlit i z hlediska tarotu: poháry a meče spolu zpravidla výborně vycházely. Scarlett se ale zamlouvala myšlenka, že by se spolu kamarádily i bez magie.

Zhluboka se nadechla, protože si právě vzpomněla na to, co předtím říkala Dahlia. „Tiff, myslíš někdy na Harper?“

Tiffany ztuhla. „Domluvily jsme se přece, že se o tom nebudeme bavit.“

„Já vím, ale co když to někdy praskne...“

„Jak by to mohlo prasknout? Jsme jedině, kdo o tom ví.“

To ale nebyla tak docela pravda. Gwen, dívka z jejich ročníku, také věděla, co se doopravdy stalo. Ale Gwen byla dávno pryč a ony se postaraly o to, aby nikdy nikomu nic neřekla.

„Všechno je v pohodě, Scarlett. Neboj, je to v cajku,“ řekla Tiffany pevným hlasem, vrátila slona na prádelník a uhladila si šaty.

„Ťuky ťuk,“ ozval se hluboký hlas.

Scarlett se prudce otočila. „Panebože, Mason! Já myslela, že přijedeš až zítra!“

„Vrátil jsem se dřív,“ prohlásil s úsměvem.

Kdyby Mason nebyl její přítel, nejspíš by ji štvalo, jak dobře vypadá. Jeden koutek úst měl o trošku výš než druhý, takže pořád vypadal, jako by se měl užuž rozesmát. Jeho pokožka měla zlatavý odstín. Vlasy měl delší než obvykle a na spáncích se mu vlnily a tričko, které měl na sobě, nedokázalo zakrýt jeho hezky vyrýsované svaly.

Tiffany si odkašlala. „No, tak já vás nechám o samotě... Potkáme se dole, Scar,“ prohlásila a zakmitala obočím.

Jakmile Tiffany odešla, překlenul Mason vzdálenost mezi nimi, objal ji a dlouze ji políbil. V okamžiku, kdy se jejich rty střetly, přivřela oči a poddala se mu. I po dvou měsících chutnal pořád stejně, jako teplo letních dnů.

Scarlettina matka kdysi řekla, že láska na první pohled neexistuje, ovšem láska na první vtípek ano. Scarlettin otec ji uchvátil svým suchým humorem, a dokonce i teď, po třiceti